

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U PAZINU
52000 PAZIN, Dršćevka 1

P-274/2025-22

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Pazinu, po sucu Damiru Rabaru, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja BUTAN PLIN d.o.o., Novigrad-Cittanova, Ulica rijeke Dragonje - Via del fiume Dragogna 23, OIB: 80051835685, kojeg zastupaju punomoćnici odvjetnici u Odvjetničkom društvu Šavorić & partneri d.o.o. iz Zagreba, Ilica 1/A, protiv tuženice REPUBLIKE HRVATSKE, OIB: 52634238587, koju zastupa Županijsko državno odvjetništvo u Puli-Pola, radi naknade štete, nakon održane javne glavne rasprave zaključene 10. rujna 2026. u nazočnosti punomoćnika stranaka, na ročištu za objavu presude održanom 12. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

„I. Nalaže se Tuženiku, Republici Hrvatskoj, Trg sv. Marka 6, OIB: 52634238587, u roku 15 (petnaest) dana platiti Tužitelju, trgovačkom društvu BUTAN PLIN d.o.o., Novigrad - Cittanova (Grad Novigrad - Cittanova), Ulica rijeke Dragonje - Via del fiume Dragogna 23, upisano u sudski registar Trgovačkog suda u Pazinu pod brojem (MBS): 040173797, OIB: 80051835685, iznos od 1.475.197.00 EUR (milijunčetristosedamdesetpettisučastodevedesetisedam eura) na ime naknade izmakle koristi, zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od dospijeća svakog pojedinog iznosa sve do isplate, a koje zatezne kamate se u razdoblju od 01. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. obračunavaju po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, u razdoblju od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. obračunavaju po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za pet postotnih poena, a u razdoblju od 1. siječnja 2024. do isplate obračunavaju po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, i to

- na iznos od 35.483,00 EUR tekućim od 27. rujna 2022. do isplate,
- na iznos od 21.936,00 EUR tekućim od 4. listopada 2022. do isplate,
- na iznos od 18.753,00 EUR tekućim od 18. listopada 2022. do isplate,
- na iznos od 10.192,00 EUR tekućim od 25. listopada 2022. do isplate,
- na iznos od 9.204,00 EUR tekućim od 8. studenog 2022. do isplate,
- na iznos od 6.801,00 EUR tekućim od 22. studenog 2022. do isplate,
- na iznos od 14.007,00 EUR tekućim od 7. prosinca 2022. do isplate,
- na iznos od 17.345,00 EUR tekućim od 20. prosinca 2022. do isplate,
- na iznos od 27.343,00 EUR tekućim od 3. siječnja 2023. do isplate,
- na iznos od 32.278,00 EUR tekućim od 17. siječnja 2023. do isplate,
- na iznos od 27.518,00 EUR tekućim od 31. siječnja 2023. do isplate,
- na iznos od 32.172,00 EUR tekućim od 14. veljače 2023. do isplate,
- na iznos od 36.323,00 EUR tekućim od 1. ožujka 2023. do isplate,
- na iznos od 28.352,00 EUR tekućim od 14. ožujka 2023. do isplate,
- na iznos od 8.992,00 EUR tekućim od 28. ožujka 2023. do isplate,
- na iznos od 29.901,00 EUR tekućim od 11. travnja 2023. do isplate,
- na iznos od 13.854,00 EUR tekućim od 25. travnja 2023. do isplate,
- na iznos od 23.578,00 EUR tekućim od 9. svibnja 2023. do isplate,
- na iznos od 23.864,00 EUR tekućim od 23. svibnja 2023. do isplate,
- na iznos od 21.385,00 EUR tekućim od 6. lipnja 2023. do isplate,
- na iznos od 11.616,00 EUR tekućim od 21. lipnja 2023. do isplate,
- na iznos od 50.225,00 EUR tekućim od 4. srpnja 2023. do isplate,
- na iznos od 22.030,00 EUR tekućim od 18. srpnja 2023. do isplate,
- na iznos od 17.028,00 EUR tekućim od 1. kolovoza 2023. do isplate,
- na iznos od 18.692,00 EUR tekućim od 16. kolovoza 2023. do isplate,
- na iznos od 7.145,00 EUR tekućim od 29. kolovoza 2023. do isplate,
- na iznos od 16.434,00 EUR tekućim od 12. rujna 2023. do isplate,
- na iznos od 15.943,00 EUR tekućim od 26. rujna 2023. do isplate,
- na iznos od 15.392,00 EUR tekućim od 10. listopada 2023. do isplate,
- na iznos od 11.073,00 EUR tekućim od 24. listopada 2023. do isplate,
- na iznos od 9.901,00 EUR tekućim od 8. studenog 2023. do isplate,
- na iznos od 8.691,00 EUR tekućim od 21. studenog 2023. do isplate,
- na iznos od 28.936,00 EUR tekućim od 5. prosinca 2023. do isplate,
- na iznos od 29.116,00 EUR tekućim od 19. prosinca 2023. do isplate,
- na iznos od 36.407,00 EUR tekućim od 3. siječnja 2024. do isplate,
- na iznos od 36.292,00 EUR tekućim od 16. siječnja 2024. do isplate,
- na iznos od 42.535,00 EUR tekućim od 30. siječnja 2024. do isplate,
- na iznos od 48.391,00 EUR tekućim od 13. veljače 2024. do isplate,
- na iznos od 37.791,00 EUR tekućim od 27. veljače 2024. do isplate,
- na iznos od 24.428,00 EUR tekućim od 12. ožujka 2024. do isplate,
- na iznos od 24.213,00 EUR tekućim od 27. ožujka 2024. do isplate,
- na iznos od 23.290,00 EUR tekućim od 9. travnja 2024. do isplate,
- na iznos od 17.659,00 EUR tekućim od 23. travnja 2024. do isplate,
- na iznos od 38.003,00 EUR tekućim od 21. svibnja 2024. do isplate,
- na iznos od 17.003,00 EUR tekućim od 4. lipnja 2024. do isplate,
- na iznos od 6.812,00 EUR tekućim od 19. lipnja 2024. do isplate,
- na iznos od 21.159,00 EUR tekućim od 2. srpnja 2024. do isplate,
- na iznos od 2.273,00 EUR tekućim od 16. srpnja 2024. do isplate,
- na iznos od 6.403,00 EUR tekućim od 30. srpnja 2024. do isplate,
- na iznos od 23.451,00 EUR tekućim od 13. kolovoza 2024. do isplate,

- na iznos od 3.410,00 EUR tekućim od 27. kolovoza 2024. do isplate,
- na iznos od 22.806,00 EUR tekućim od 11. rujna 2024. do isplate,
- na iznos od 26.083,00 EUR tekućim od 24. rujna 2024. do isplate,
- na iznos od 31.352,00 EUR tekućim od 8. listopada 2024. do isplate,
- na iznos od 10.283,00 EUR tekućim od 22. listopada 2024. do isplate,
- na iznos od 3.833,00 EUR tekućim od 5. studenog 2024. do isplate,
- na iznos od 4.733,00 EUR tekućim od 19. studenog 2024. do isplate,
- na iznos od 12.415,00 EUR tekućim od 4. prosinca 2024. do isplate,
- na iznos od 20.503,00 EUR tekućim od 17. prosinca 2024. do isplate,
- na iznos od 29.056,00 EUR tekućim od 31. prosinca 2024. do isplate,
- na iznos od 12.353,00 EUR tekućim od 14. siječnja 2025. do isplate,
- na iznos od 15.909,00 EUR tekućim od 28. siječnja 2025. do isplate,
- na iznos od 30.718,00 EUR tekućim od 11. veljače 2025. do isplate,
- na iznos od 8.563,00 EUR tekućim od 26. veljače 2025. do isplate,
- na iznos od 2.725,00 EUR tekućim od 11. ožujka 2025. do isplate,
- na iznos od 15.657,00 EUR tekućim od 25. ožujka 2025. do isplate,
- na iznos od 9.262,00 EUR tekućim od 8. travnja 2025. do isplate,
- na iznos od 5.943,00 EUR tekućim od 22. travnja 2025. do isplate,
- na iznos od 26.500,00 EUR tekućim od 21. svibnja 2025. godine do isplate,
- na iznos od 15.063,00 EUR tekućim od 3. lipnja 2025. godine do isplate,
- na iznos od 60.414,00 EUR tekućim od 17. lipnja 2025. godine do isplate,

II. Nalaže se Tuženiku, Republici Hrvatskoj, Trg sv. Marka 6, OIB: 52634238587, u roku 15 (petnaest) dana naknaditi Tužitelju, trgovačkom društvu BUTAN PLIN d.o.o., Novigrad - Cittanova (Grad Novigrad - Cittanova), Ulica rijeke Dragonje - Via del fiume Dragogna 23, upisano u sudski registar Trgovačkog suda u Pazinu pod brojem (MBS): 040173797, OIB: 80051835685, troškove parničnog postupka zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana donošenja prvostupanjske presude po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.“

II. Nalaže se tužitelju da tuženici naknadi parnični trošak u iznosu od 108.066,00 EUR, sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 12. listopada 2026. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, primjenjujući za prvo polugodište referentnu stopu koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentnu stopu koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 1. prosinca 2025. podnio tužbu protiv tuženice radi naknade štete u obliku izmakle koristi u ukupnom iznosu od 1.475.197,00 EUR, sa zakonskim zateznim kamatama na pojedine iznose kako su određeni tužbenim zahtjevom. Navodi da mu je šteta nastala kao izravna posljedica donošenja niza uredbi Vlade Republike Hrvatske kojima su od 13. rujna 2022. do 1. srpnja 2025. ograničavane najviše maloprodajne cijene smjese propan-butan za određene spremnike i boce UNP-a koje tužitelj distribuira na tržištu Republike Hrvatske.

1.1. Tužitelj tvrdi da je prva uredba kojom je cijena UNP-a obuhvaćena ograničenjem bila Uredba o utvrđivanju najviših maloprodajnih cijena naftnih derivata, Narodne novine broj 105/22, koja je stupila na snagu 13. rujna 2022., nakon čega je u slijedu donošen velik broj novih uredbi, pretežito za razdoblja od sedam ili četrnaest dana. Smatra da je time zakonska iznimka iz članka 9. stavka 2. Zakona o tržištu nafte i naftnih derivata faktično pretvorena u gotovo trogodišnju trajnu regulaciju, protivno pravilu da se najviša maloprodajna cijena može propisati za neprekinuto razdoblje od najduže 90 dana.

1.2. Prema navodima tužitelja, sporne uredbe nisu bile utemeljene na stvarnoj i periodičnoj analizi tržišta UNP-a, nisu bile nužne niti razmjerne legitimnom cilju zaštite potrošača i gospodarstva te su bez opravdanja prenijele znatan dio tereta energetske krize na distributere. Tužitelj osobito ističe da su cijene propana i butana na mediteranskom tržištu nakon vrhunca početkom 2022. padale, dok se režim ograničenja cijena UNP-a nastavio sve do srpnja 2025., kao i da su postojala blaža fiskalna sredstva poput smanjenja trošarina, smanjenja PDV-a ili ciljane pomoći određenim skupinama potrošača.

1.3. Tužitelj se, osim na domaće pravo, poziva i na pravo Europske unije. Tvrdi da su povrijeđeni članak 15. stavci 2. i 3. Direktive 2006/123/EZ o uslugama na unutarnjem tržištu, članci 26. i 49. UFEU-a te članci 16. i 17. Povelje Europske unije o temeljnim pravima. Poziva se na presude Suda Europske unije Francovich i Bonifaci, spojeni predmeti C-6/90 i C-9/90, Brasserie du Pêcheur i Factortame, spojeni predmeti C-46/93 i C-48/93, Federutility, C-265/08, ANODE, C-121/15, te osobito Repsol Butano i DISA Gas, spojeni predmeti C-473/17 i C-546/17.

1.4. Tužitelj smatra da su ispunjene sve pretpostavke odgovornosti države za štetu zbog povrede prava Europske unije jer se, prema njegovu stajalištu, radi o normama kojima se pojedincima dodjeljuju prava, povreda je dovoljno ozbiljna, a između povrede i izmakle koristi postoji izravna uzročna veza. Kao dodatni argument ozbiljnosti povrede navodi i da Ustavni sud Republike Hrvatske u predmetu U-II-5969/2022 nije uputio Sudu Europske unije zahtjev za prethodnu odluku, iako su pitanja državne kontrole cijena energenata obuhvaćena pravom Europske unije.

1.5. Visinu izmakle koristi tužitelj temelji na privatnom nalazu i mišljenju stalnog sudskog vještaka Andrije Garofulića iz društva Forvis Mazars Consulting d.o.o. od 11. srpnja 2025., prema kojem razlika između marži koje bi tužitelj, prema pretpostavljenom redovnom tijeku poslovanja, ostvario bez ograničenja i marži ostvarenih u režimu uredbi iznosi ukupno 1.475.197,00 EUR. Predložio je, po potrebi, i provođenje financijskog vještačenja u ovom postupku.

2. Tuženica je u odgovoru na tužbu u cijelosti osporila tužbu i tužbeni zahtjev. Čini nespornim da je Vlada Republike Hrvatske u spornom razdoblju donosila uredbe o utvrđivanju najviših maloprodajnih cijena pojedinih naftnih derivata, uključujući određene oblike UNP-a, ali tvrdi da je za to postojalo izričito zakonsko ovlaštenje iz članka 9. stavka 2. Zakona o tržištu nafte i naftnih derivata, da je svaka uredba bila vremenski ograničena i da se cijena periodično određivala ovisno o promjenama na relevantnom tržištu.

2.1. Tuženica navodi da su mjere bile donesene u iznimnim okolnostima izazvanima naglim rastom cijena energenata i posljedicama rata u Ukrajini, radi zaštite potrošača, životnog standarda građana i gospodarstva, te da su se jednako primjenjivale na sve gospodarske subjekte koji su prodavali proizvode obuhvaćene uredbama. Ističe da ograničenje nije obuhvaćalo svu prodaju UNP-a, nego samo određene proizvode namijenjene prvenstveno kućanstvima.

2.2. U pogledu domaće pravne osnove tuženica se poziva na članak 14. Zakona o sustavu državne uprave te navodi da nisu ispunjene pretpostavke nezakonitog ili nepravilnog rada, štete i uzročne veze. Poziva se na pravno shvaćanje Ustavnog suda iz odluke U-III-2314/2006 i na praksu Vrhovnog suda Republike Hrvatske prema kojoj su navedene pretpostavke kumulativne, a teret njihova dokazivanja je na tužitelju.

2.3. Tuženica posebno upućuje na rješenje Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-II-5969/2022 od 7. ožujka 2023., kojim nije prihvaćen prijedlog za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom i zakonom više uredbi o utvrđivanju najviših maloprodajnih cijena naftnih derivata, među kojima i Uredbe iz Narodnih novina broj 105/22 kojom je od 13. rujna 2022. ograničena i cijena dijela UNP-a. Smatra da je Ustavni sud već utvrdio postojanje zakonskog ovlaštenja, legitimnog cilja, nužnosti, razmjernosti i periodične provjere mjera.

2.4. U odnosu na pravo Europske unije tuženica tvrdi da niti jedna relevantna norma nije povrijeđena i da, u svakom slučaju, eventualna povreda ne bi mogla biti kvalificirana kao dovoljno ozbiljna u smislu prakse Suda Europske unije. Ističe da Sud Europske unije u presudi Repsol Butano nije zabranio određivanje najviših cijena UNP-a, nego je dopustio takvu mjeru uz uvjet vremenske ograničenosti i razmjernosti.

3. Tužitelj je tijekom postupka ostao kod tužbe i tužbenog zahtjeva te je dodatno isticao da dostavljeni podaci Platts/FOB MED o kretanju cijena propana i butana pokazuju kako tržišna cijena sirovine nije opravdavala višegodišnje trajanje ograničenja. Također je upućivao na kasnije regulatorne mjere države, osobito na smanjenje trošarina, nižu stopu PDV-a za pojedine energente i izravnu nadoknadu dijela troška dizelskog goriva, kao dokaz da su postojala manje restriktivna sredstva za ostvarenje istog cilja.

3.1. Tuženica je osporila da grafovi kretanja cijena sirovine sami za sebe mogu biti odlučni jer maloprodajna cijena ne ovisi samo o cijeni propana i butana, nego i o premijama, tečaju, trošarinama, troškovima transporta i drugim elementima. Ustrajala je na tvrdnji da se pri svakoj novoj uredbi provodila procjena relevantnih okolnosti i da kasnije mjere donesene u drugom gospodarskom i geopolitičkom kontekstu ne mogu retroaktivno dokazivati nerazmjernost ranijih mjera.

4. Među strankama nije sporno da je zahtjev za mirno rješenje spora podnesen nadležnom državnom odvjetništvu prije podnošenja tužbe i da nagodba nije postignuta, pa su ispunjene procesne pretpostavke iz članka 186.a ZPP-a. Nije sporno ni da je Vlada Republike Hrvatske od 13. rujna 2022. do 1. srpnja 2025. nizom uzastopnih uredbi ograničavala najviše maloprodajne cijene određenih proizvoda UNP-a koje je tužitelj prodavao.

5. Radi utvrđenja odlučnih činjenica sud je proveo dokaz uvidom u cjelokupnu dokumentaciju priloženu spisu, a osobito u sporne uredbe Vlade Republike Hrvatske i njihova obrazloženja, rješenje Ustavnog suda Republike Hrvatske U-II-5969/2022 od 7. ožujka 2023. s izdvojenim mišljenjem sudaca Andreja Abramovića, Lovorke Kušan i Gorana Selanca, presude Suda Europske unije na koje su se stranke pozvale, podatke Platts/FOBMED o kretanju cijena propana i butana, privatni nalaz i mišljenje o visini izmakle koristi, Studiju o cijenama i troškovima energije - procjena učinaka na kućanstva i industriju, te ostalu dokumentaciju koju su stranke dostavile tijekom postupka. Sud je također saslušao svjedoke Davora Filipovića, Martinu Tuschl i Ninoslava Mandića.

6. Sud nije proveo predloženi dokaz financijskim vještačenjem niti druge preostale dokazne prijedloge jer ih je, nakon izvođenja dokaza potrebnih za odlučivanje o postojanju protupravnosti odnosno dovoljno ozbiljne povrede prava Europske unije, ocijenio nepotrebnima. Prema članku 220. stavku 2. ZPP-a sud odlučuje koje će od predloženih dokaza izvesti radi utvrđivanja odlučnih činjenica. Budući da su pretpostavke odgovornosti države kumulativne, dokazivanje visine štete ne može dovesti do drukčije odluke ako nije utvrđena protupravna radnja na kojoj se zahtjev temelji.

6.1. Takav pristup u skladu je i s pravnim shvaćanjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske izraženim u rješenju poslovni broj 65 PŽ-4083/2022-2 od 24. listopada 2023., prema kojem prvostupanjski sud prije odluke da ne izvodi dokaze o visini izmakle koristi mora potpuno ispitati postoji li nezakonit ili nepravilan rad i uzročna veza. U ovom je postupku sud ta prethodna pitanja ispitao na temelju izvedenih dokaza, kako se obrazlaže u nastavku.

7. Na temelju članka 8. ZPP-a sud je, prema svom uvjerenju i na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, utvrdio činjenično stanje potrebno za odluku o osnovanosti zahtjeva.

8. Iz iskaza svjedoka Davora Filipovića, koji je od 29. travnja 2022. do 12. prosinca 2023. obnašao dužnost ministra gospodarstva i održivog razvoja, sud je utvrdio da je nakon početka rata u Ukrajini došlo do naglih skokova cijena energenata te da je Vlada Republike Hrvatske donijela političku odluku o ograničavanju dijela cijena energenata radi zaštite građana i gospodarstva. Svjedok je iskazao da su se pri donošenju odluka koristile kalkulacije Agencije za ugljikovodike i da se nastojalo ostaviti distributerima maržu za poslovanje.

8.1. Sud iskaz Davora Filipovića prihvaća u dijelu u kojem opisuje okolnosti u kojima su mjere donesene, tijek razmatranja u Vladi i činjenicu da su se za izračune koristili podaci Agencije za ugljikovodike. Njegove ocjene da su uredbe bile zakonite, sukladne pravu Europske unije ili prihvaćene od institucija Europske unije sud nije uzimao kao dokaz o pravnoj osnovanosti mjera, jer je pravna ocjena u nadležnosti suda.

9. Svjedokinja Martina Tuschl iskazala je da nije sudjelovala u donošenju odluka Vlade niti u izračunu cijena UNP-a te da ne može konkretno opisati način na koji su se te odluke donosile. Stoga njezin iskaz nije bio odlučan za utvrđenje spornih činjenica,

osim u dijelu u kojem je pojasnila da su na tim poslovima radili drugi zaposlenici Agencije za ugljikovodike.

10. Sud posebnu dokaznu vrijednost daje iskazu svjedoka Ninoslava Mandića, zaposlenika Agencije za ugljikovodike u sektoru za obvezne zalihe nafte i naftnih derivata od 2018., jer je neposredno sudjelovao u izradi stručnih podloga i kalkulacija koje su prethodile donošenju uredbi. Njegov je iskaz detaljan, sadržajno uravnotežen i obuhvaća i okolnosti koje idu u prilog tužitelju, zbog čega sud ne nalazi razloga sumnjati u njegovu vjerodostojnost.

10.1. Ninoslav Mandić je iskazao da UNP u početku nije bio zahvaćen režimom ograničenja, nego je prvi put obuhvaćen uredbom koja se primjenjuje od 13. rujna 2022. Prema njegovu iskazu, u razdoblju koje je tome prethodilo cijene sirovine UNP-a su padale, ali su premije distributera nerazmjerno rasle. Uredbama se nije ograničavala cijena autoplina, nije se zasebno regulirala cijena propana ili butana, nego samo smjese propan-butan u određenim bocama i spremnicima namijenjenima pretežito kućanstvima.

10.2. Svjedok je nadalje iskazao da su distributeri i u režimu ograničenja imali fiksnu premiju odnosno maržu iznad obračunate nabavne cijene, da je Agencija na zahtjev Ministarstva izrađivala više varijanti izračuna ovisno o kretanju cijene sirovine u prethodnom razdoblju, nakon čega bi se prijedlog razmatrao na razini Vlade i dostavljao Uredu za zakonodavstvo. Kao jedan od bitnih kriterija kod prvog ograničenja UNP-a naveo je vraćanje razine premije na razinu iz ožujka 2022.

10.3. Ninoslav Mandić potvrdio je i da nabavna cijena sirovine nije jedini element maloprodajne cijene, nego na nju utječu premije, tečaj američkog dolara prema euru, trošarine i drugi troškovi. Istodobno je iskazao da se prilikom određivanja ograničene premije nisu posebno uzimale u obzir razlike između integriranih distributera koji mogu ostvarivati i proizvodnu maržu i manjih distributera koji ostvaruju samo distribucijsku maržu, niti su se mogli pojedinačno analizirati troškovi svakog distributera.

10.4. Sud je iz njegova iskaza nadalje utvrdio da su se razmatrale i alternativne mjere, uključujući smanjenje PDV-a i usmjeravanje mjere samo na pojedine skupine stanovništva, ali da u tada postojećem regulatornom okviru nije pronađeno rješenje koje bi bilo prihvaćeno kao provedivo, osim pojedinih novčanih energetske dodatka. Režim ograničenja cijena UNP-a prestao je u srpnju 2025. u okolnostima stabilizacije cijena sirovine i promijenjene procjene regulatorne politike.

11. Graf kretanja Platts/FOB MED indeksa potvrđuje da se cijena propana i butana tijekom spornog razdoblja znatno mijenjala te da je u pojedinim razdobljima bila niža nego početkom 2022. Međutim, sud iz tog dokaza ne izvodi zaključak da su uredbe zbog toga bile arbitrarne. Iz iskaza Ninoslava Mandića proizlazi da referentna cijena sirovine nije bila jedini element kalkulacije i da je prvotna intervencija bila usmjerena i na razinu distributerske premije. Stoga usporedba samo jedne cjenovne komponente ne može dokazati da periodične procjene nisu provođene ili da svaka promjena najviše maloprodajne cijene nije imala činjeničnu osnovu.

12. Na utvrđeno činjenično stanje najprije se primjenjuje članak 14. Zakona o sustavu državne uprave (Narodne novine broj 66/19 i 155/23), prema kojem štetu koja fizičkoj ili pravnoj osobi nastane nezakonitim ili nepravilnim obavljanjem poslova

državne uprave nadoknađuje Republika Hrvatska. I kada bi se u korist tužitelja prihvatilo da se ta odredba neposredno primjenjuje na regulatorno postupanje Vlade u konkretnom slučaju, za odgovornost tuženice moraju biti ispunjene sve zakonske pretpostavke.

12.1. Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi Rev-x 687/2016-4 od 4. lipnja 2019. navodi da odgovornost Republike Hrvatske zbog nezakonitog ili nepravilnog rada počiva na načelu uzročnosti, a da moraju biti kumulativno ispunjeni nezakonit ili nepravilan rad državnog tijela, šteta i neposredna uzročna veza između takvog rada i štete. U presudi Rev 1305/2017-2 od 30. ožujka 2021. Vrhovni sud dodatno naglašava da je teret dokazivanja tih pretpostavki na tužitelju te da se nezakonitim radom smatra djelovanje suprotno važećim propisima i načelima pravnog poretka, a nepravilnim radom postupanje protivno propisanom ili uobičajenom načinu rada i svrsi javne službe.

13. Pravna osnova za donošenje spornih uredbi nalazi se u članku 9. Zakona o tržištu nafte i naftnih derivata (Narodne novine broj 19/14, 73/17 i 96/19). Stavkom 1. propisano je pravilo da se cijene nafte i naftnih derivata utvrđuju u skladu s pravilima tržišnih odnosa, dok stavak 2. iznimno ovlašćuje Vladu Republike Hrvatske da radi zaštite potrošača, regulacije tržišta ili drugih opravdanih razloga uredbom propiše najvišu razinu maloprodajnih cijena za pojedine naftne derivate, za neprekinuto razdoblje od najduže 90 dana.

14. Ustavni sud Republike Hrvatske u rješenju U-II-5969/2022 od 7. ožujka 2023. nije prihvatio prijedlog za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom i zakonom niza uredbi donesenih od listopada 2021. do listopada 2022., među kojima i Uredbe iz Narodnih novina broj 105/22 koja je stupila na snagu 13. rujna 2022. i predstavlja početak razdoblja za koje tužitelj u ovoj parnici traži naknadu štete.

14.1. Ustavni sud je u toj odluci utvrdio da je uredbi donijelo ovlašteno tijelo na temelju izričitog ovlaštenja iz članka 9. stavka 2. Zakona o tržištu nafte i naftnih derivata, da se njihov sadržaj kretao u granicama zakonskog ovlaštenja te da su imale legitiman cilj zaštite potrošača i regulacije tržišta u iznimnim okolnostima. Ustavni sud je, na temelju podataka i analiza koje je pribavio od Vlade, ocijenio da je intervencija bila prikladna i nužna te da je Vlada periodički pratila tržišne prilike i mijenjala iznose ograničenih cijena.

14.2. Ustavni sud je posebno razmotrio prigovor da se zakonsko ograničenje od najduže 90 dana zaobilazi uzastopnim donošenjem uredbi. Zaključio je da nijedna pojedina uredba nije bila na snazi dulje od zakonom dopuštenog razdoblja te da je svrha vremenskog ograničenja periodična provjera postojanja uvjeta za intervenciju, koja može dovesti ili do produljenja mjere novom uredbom ili do njezina prestanka, ovisno o realnim tržišnim okolnostima.

14.3. U istoj odluci Ustavni sud je razmotrio i prigovor neravnopravnog položaja distributera koji imaju različite modele nabave i strukturu marže. Zaključio je da razlike koje proizlaze iz odabranog modela poslovanja i načina nabave predstavljaju poslovni i investicijski rizik te da sama činjenica da pojedini distributeri zbog vlastite proizvodnje ili drukčije nabave postižu bolje rezultate ne znači da je opće pravilo ograničenja cijene diskriminatorno.

15. Prema članku 31. stavcima 1. i 2. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske (Narodne novine broj 99/99, 29/02 i 49/02 - pročišćeni tekst), odluke i rješenja Ustavnog suda obvezatni su i dužna ih je poštovati svaka fizička i pravna osoba, a sva tijela državne vlasti i lokalne i područne samouprave dužna su u okviru svojega ustavnog i zakonskog djelokruga provoditi odluke i rješenja Ustavnog suda. Stoga ovaj sud, u pogledu uredbi koje su neposredno bile predmet ocjene u U-II-5969/2022, polazi od pravnih utvrđenja Ustavnog suda o postojanju zakonske ovlasti, legitimnog cilja i ustavnopravnoj razmjernosti.

15.1. Međutim, navedeno rješenje Ustavnog suda ne oslobađa ovaj sud obveze da odlučne prigovore tužitelja utemeljene na pravu Europske unije zasebno ispita. Većinsko obrazloženje rješenja U-II-5969/2022 ne sadrži samostalnu primjenu Direktive 2006/123/EZ niti presude Repsol Butano, na što su upozorili suci Abramović, Kušan i Selanec u izdvojenom mišljenju. Izdvojeno mišljenje nije obvezujuća odluka, ali pravilno ukazuje da sud koji odlučuje u predmetu obuhvaćenom pravom Europske unije mora relevantne prigovore ocijeniti prema tom pravu.

15.2. Takva obveza proizlazi i iz članka 141.c Ustava Republike Hrvatske te iz odluke Ustavnog suda U-III-2425/2021 od 15. travnja 2025., u kojoj je Ustavni sud naglasio da sudovi u sporovima obuhvaćenima područjem primjene prava Europske unije moraju prepoznati i stvarno ispitati određene prigovore o povredi subjektivnih prava iz prava Europske unije te osigurati učinkovitu sudsku zaštitu. Zato sud u nastavku ne odbija tužbeni zahtjev samo pozivanjem na rješenje U-II-5969/2022, nego ocjenjuje sve navode tužitelja.

16. Za predmetni spor od neposredne je važnosti presuda Suda Europske unije od 11. travnja 2019. u spojenim predmetima Repsol Butano SA i DISA Gas SAU protiv Administración del Estado, C-473/17 i C-546/17, ECLI:EU:C:2019:308. U toj je presudi Sud Europske unije razmatrao upravo nacionalne mjere kojima se određivala najviša prodajna cijena pakiranog ukapljenog naftnog plina radi zaštite potrošača.

16.1. Iz navedene presude proizlazi da pravila o prirodnom plinu iz direktiva 2003/55/EZ i 2009/73/EZ nisu neposredno primjenjiva na UNP koji se tehnički ne može sigurno utisnuti u sustav prirodnog plina i kroz njega transportirati. Zbog toga se sud ne oslanja na Direktivu 2009/73/EZ kao izravnu pravnu osnovu za ocjenu spornih hrvatskih mjera, niti na presudu ANODE kao neposredno mjerodavnu za UNP.

16.2. Sud Europske unije je, međutim, utvrdio da određivanje najviše cijene UNP-a predstavlja zahtjev u smislu članka 15. stavka 2. Direktive 2006/123/EZ o uslugama na unutarnjem tržištu i da takav zahtjev mora zadovoljiti uvjete nediskriminacije, nužnosti i proporcionalnosti iz članka 15. stavka 3. te direktive. Posebno je utvrđeno da se načelo proporcionalnosti ne protivi mjeri kojom se određuje najviša cijena boce UNP-a pod uvjetom da se mjera zadržava samo ograničeno vrijeme i da ne prelazi ono što je nužno za ostvarenje cilja od općeg gospodarskog interesa.

16.3. Sud Europske unije u istoj presudi naglašava da se ocjena proporcionalnosti može mijenjati tijekom vremena ovisno o razvoju tržišta te da nacionalni sud mora provjeriti postoji li obveza periodične revizije nužnosti i načina

intervencije u kratkim vremenskim razmacima i mehanizam redovite prilagodbe najviše cijene promjenama relevantnih troškova.

17. Primjenjujući navedene kriterije na ovaj spor, sud najprije utvrđuje da su sporne uredbe imale cilj od općeg interesa. Zaštita potrošača i životnog standarda građana od naglih poremećaja cijena energenata, obuzdavanje inflatornih učinaka i očuvanje stabilnosti opskrbe u okolnostima ozbiljne energetske krize predstavljaju legitimne ciljeve gospodarske i socijalne politike. Takav cilj prihvatio je i Ustavni sud u U-II-5969/2022, a njegova legitimnost ne proizlazi samo iz obrazloženja uredbi nego i iz utvrđenih okolnosti tržišne i geopolitičke krize.

18. Sud nadalje ocjenjuje da je mjera bila prikladna za ostvarenje navedenog cilja. Ograničavanje najviše maloprodajne cijene proizvoda koje kućanstva koriste za grijanje i druge osnovne potrebe neposredno sprječava da se kratkoročni poremećaji cijena i distributerskih premija u cijelosti prenesu na krajnje potrošače. Tužitelj nije dokazao da takva mjera po svojoj naravi nije sposobna pridonijeti zaštiti potrošača ili stabilizaciji tržišta.

19. U pogledu nužnosti i trajanja mjere sud uzima u obzir da se ne radi o jednoj neizmijenjenoj uredbi koja je neprekinuto važila gotovo tri godine. Svaka pojedina uredba bila je vremenski ograničena, u pravilu na sedam ili četrnaest dana, a iz izvedenih dokaza proizlazi da su se prije donošenja novih uredbi izrađivale aktualizirane kalkulacije koje su uzimale u obzir više cjenovnih elemenata. Režim je konačno prestao u srpnju 2025. nakon promjene tržišnih okolnosti i regulatorne procjene.

19.1. Sama činjenica da su vremenski ograničene uredbe uzastopno donošenje tijekom duljeg razdoblja zahtijeva strožu kontrolu stvarne periodične provjere, ali ne znači sama po sebi povredu članka 9. stavka 2. Zakona niti članka 15. Direktive 2006/123/EZ. Odlučno je jesu li se uvjeti za intervenciju stvarno preispitali. Sud na temelju iskaza Ninoslava Mandića, promjenjivih iznosa uredbama utvrđenih cijena i sadržaja stručnih kalkulacija ocjenjuje dokazanim da je takva periodična revizija postojala.

20. Tužiteljev argument da je cijena sirovine u pojedinim razdobljima bila niža nego prije uvođenja ograničenja ne dovodi do drukčijeg zaključka. Izvedeni dokazi pokazuju da je Vlada reagirala ne samo na cijenu sirovine nego i na visinu premije distributera i druge sastavnice maloprodajne cijene. Stoga niži Platts/FOB MED indeks nije sam po sebi dokaz da je prestao svaki opravdani razlog za intervenciju, niti da je održavanje ograničenja u svakom sljedećem četrnaestodnevnom razdoblju bilo bez činjenične podloge.

21. Sud nije prihvatio ni tvrdnju da kasnije korištenje fiskalnih instrumenata, primjerice smanjenja trošarina, niže stope PDV-a za pojedine energente ili izravnih nadoknada u 2026., dokazuje da su iste mjere tijekom cijelog razdoblja od rujna 2022. do srpnja 2025. bile jednako dostupne, provedive i jednako učinkovite uz manje zadiranje u prava distributera. Proporcionalnost se ocjenjuje prema okolnostima u vrijeme donošenja pojedine mjere, a ne samo naknadnim promatranjem regulatornih rješenja usvojenih u drugom gospodarskom, proračunskom i geopolitičkom kontekstu.

21.1. Ninoslav Mandić potvrdio je da su određene alternative razmatrane, ali u tada postojećem regulatornom okviru nije pronađeno rješenje koje bi bilo ocijenjeno provedivim za isti cilj. Sud ne smatra da se od države u okviru testa nužnosti zahtijeva dokaz da je teoretski nemoguće zamisliti bilo koje drugo sredstvo, nego da odabrana mjera ne prelazi ono što je potrebno s obzirom na cilj i raspoložive mogućnosti. Tužitelj nije dokazao postojanje konkretne alternativne mjere koja bi u istom razdoblju, s jednakom učinkovitošću i bez drugih značajnih posljedica, ostvarila isti cilj uz bitno manje ograničenje.

22. U pogledu razmjernosti u užem smislu sud uzima u obzir da ograničenje nije zahvatilo cjelokupno poslovanje tužitelja s UNP-om. Nije se odnosilo na autoplinsku prodaju, zasebni propan i butan niti na sve vrste pakiranja, nego na ograničen krug proizvoda namijenjenih pretežito kućanstvima. Distributerima je i dalje bila priznata premija iznad obračunate nabavne cijene. Takav opseg mjere govori u prilog tome da se teret intervencije pokušao ograničiti na segment povezan s ciljem socijalne zaštite.

22.1. Sud je uzeo u obzir činjenicu, potvrđenu iskazom Ninoslava Mandića, da pri određivanju jedinstvene premije nisu pojedinačno analizirani troškovi i poslovni modeli svakog distributera te da integrirani distributeri mogu imati drukčiju strukturu marže od manjih distributera. Ta okolnost pokazuje da mjera nije bila prilagođena svakom pojedinom poduzetniku, ali iz toga ne slijedi da je bila diskriminatorna. Pravilo se primjenjivalo na sve trgovce koji prodaju isti regulirani proizvod pod jednakim uvjetima, a različiti gospodarski učinak koji proizlazi iz strukture poslovanja sam po sebi nije dovoljan za zaključak o nedopuštenoj diskriminaciji.

22.2. Takav zaključak podudaran je i s ocjenom Ustavnog suda u U-II-5969/2022 da razlike među distributerima koje proizlaze iz vlastite prerade, nabavnih kanala i strukture marže pripadaju sferi poslovnog i investicijskog rizika. Tužitelj u ovom postupku nije dokazao da je regulatorna formula bila formalno ili prikriveno usmjerena na pogodovanje konkretnom konkurentu niti da je prema usporedivim distributerima primjenjivana različito.

23. Slijedom navedenog, sud ocjenjuje da tužitelj nije dokazao da su uredbe na kojima temelji svoj zahtjev bile donesene bez zakonske osnove, protivno članku 9. stavku 2. Zakona o tržištu nafte i naftnih derivata ili da su, prema kriterijima iz članka 15. stavka 3. Direktive 2006/123/EZ i presude Repsol Butano, predstavljale nedopuštenu i nerazmjernu državnu intervenciju u tržišno formiranje cijena.

24. Sud je razmotrio i pozivanje tužitelja na članke 16. i 17. Povelje Europske unije o temeljnim pravima. Sloboda poduzetništva i pravo vlasništva nisu apsolutna prava. U području primjene prava Europske unije njihovo ograničenje može biti dopušteno pod uvjetima iz članka 52. stavka 1. Povelje ako je propisano zakonom, poštuje bit prava, odgovara cilju od općeg interesa i razmjerno je. Iz razloga već navedenih u odnosu na Direktivu 2006/123/EZ sud ne nalazi da je regulatornim ograničenjem povrijeđena sama bit tih prava ili da je zadiranje bilo nerazmjerno cilju zaštite potrošača i stabilnosti tržišta.

25. Čak i kada bi se prihvatilo da je u pojedinim razdobljima bilo moguće drukčije procijeniti visinu dopuštene premije, referentno tržište ili izbor između više regulatornih instrumenata, takva okolnost ne bi sama po sebi dovela do odštetne odgovornosti

države prema pravu Europske unije. Prema presudi *Brasserie du Pêcheur i Factortame*, odgovornost države nastaje samo ako povrijeđeno pravilo dodjeljuje prava pojedincima, ako je povreda dovoljno ozbiljna i ako postoji izravna uzročna veza između povrede i štete.

25.1. Odlučni kriterij dovoljno ozbiljne povrede jest je li država članica očito i teško prekoračila granice svoje diskrecije. Pri tome se uzimaju u obzir jasnoća i preciznost povrijeđenog pravila, opseg diskrecije, namjernost povrede, mogućnost opravdanja pravne pogreške i postojanje relevantne sudske prakse Suda Europske unije.

25.2. U konkretnom slučaju ti kriteriji ne upućuju na dovoljno ozbiljnu povredu. Članak 15. Direktive 2006/123/EZ ne zabranjuje apsolutno određivanje najviših cijena, a Sud Europske unije je upravo u predmetu *Repsol Butano* izrijekom utvrdio da maksimalna cijena UNP-a može biti dopuštena radi cilja od općeg gospodarskog interesa. Nacionalni zakon sadržavao je izričito ovlaštenje za interventno ograničenje, početni dio istog regulatornog modela prošao je ustavnosudsku kontrolu, mjere su bile kratkotrajno normirane i periodično prilagođavane, a tužitelj nije naveo presudu Suda Europske unije iz koje bi jasno proizlazilo da je regulatorni model kakav je primijenila Republika Hrvatska zabranjen.

25.3. Zbog toga se, čak i pod pretpostavkom da bi se o pojedinim elementima regulatornog modela moglo zauzeti drukčije stručno ili političko stajalište, ne može zaključiti da je Republika Hrvatska očito i teško zanemarila granice dopuštene diskrecije na način koji je potreban za nastanak odgovornosti države za štetu prema pravu Europske unije.

26. Tužiteljevo pozivanje na to da Ustavni sud u predmetu U-II-5969/2022 nije zatražio prethodnu odluku Suda Europske unije također ne može dovesti do drukčijeg zaključka. Članak 267. UFEU-a uređuje suradnju nacionalnih sudova sa Sudom Europske unije. Eventualno pitanje ispunjenja obveze suda posljednje instance da u određenoj situaciji uputi zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na postupanje suda, a ne predstavlja dokaz da je izvršna vlast, donošenjem uredbi, počinila dovoljno ozbiljnu povredu materijalnog prava Europske unije.

26.1. Osim toga, tužitelj izmaklu korist ne veže uz rješenje Ustavnog suda niti uz propuštanje upućivanja prethodnog pitanja, nego uz primjenu uredbi Vlade Republike Hrvatske. Stoga ne postoji ni tvrdjena neposredna uzročna veza između procesnog postupanja Ustavnog suda i štete čiju naknadu tužitelj traži u ovoj parnici.

27. Ovaj sud nije smatrao potrebnim uputiti Sudu Europske unije zahtjev za prethodnu odluku. Kao prvostupanjski sud protiv čije je odluke dopušten pravni lijek nema obvezu iz članka 267. stavka 3. UFEU-a, a relevantno pitanje tumačenja članka 15. stavka 3. Direktive 2006/123/EZ u kontekstu maksimalne cijene UNP-a već je neposredno razjašnjeno presudom *Repsol Butano*. Za donošenje odluke u ovom predmetu nije ostala takva dvojba o tumačenju prava Unije zbog koje bi prethodna odluka bila potrebna.

28. Budući da nije dokazan nezakonit ili nepravilan rad koji bi predstavljao osnovu odgovornosti prema članku 14. Zakona o sustavu državne uprave, niti dovoljno

ozbiljna povreda prava Europske unije, nije ispunjena prva pretpostavka odgovornosti na kojoj se tužbeni zahtjev temelji. Kako su pretpostavke odgovornosti kumulativne, sud nije morao utvrđivati hipotetsku visinu izmakle koristi financijskim vještačenjem.

28.1. Privatni nalaz i mišljenje koji je tužitelj priložio može biti dokaz o njegovoj procjeni razlike između ostvarenih i pretpostavljenih marži, ali ne može nadomjestiti nepostojanje protupravnosti. Jednako tako, sama vremenska podudarnost pada određenih pokazatelja profitabilnosti s razdobljem regulatornih ograničenja ne dokazuje da je pravno relevantna šteta posljedica nezakonite mjere. Stoga daljnje dokazivanje iznosa eventualne izmakle koristi ne bi moglo utjecati na odluku o osnovi zahtjeva.

29. Slijedom svega navedenog sud je tužbeni zahtjev tužitelja odbio kao neosnovan, o čemu je odlučeno u točki I. izreke presude.

30. Budući da je tuženica u cijelosti uspjela u sporu, pripada joj pravo na naknadu potrebnih parničnih troškova na temelju članka 154. stavka 1. ZPP-a. Pri odlučivanju o visini troškova sud je, sukladno članku 155. ZPP-a, priznao samo troškove potrebne za vođenje parnice, a na temelju članka 163. ZPP-a odredbe o troškovima primjenjuju se i na stranku koju zastupa državno odvjetništvo, pri čemu troškovi obuhvaćaju iznos koji bi se stranci priznao na ime nagrade odvjetniku.

30.1. Tuženica je zatražila naknadu osam radnji, za svaku po 15.438,00 EUR: sastav odgovora na zahtjev za mirno rješenje spora, sastav odgovora na tužbu, sastav podneska od 20. siječnja 2026., sastav podneska od 26. veljače 2026. te zastupanje na ročištima 27. siječnja, 14. travnja, 9. lipnja i 10. rujna 2026., ukupno 123.504,00 EUR.

30.2. Sud je kao potreban priznao trošak sastava odgovora na zahtjev za mirno rješenje spora. Vrhovni sud Republike Hrvatske u rješenju Rev 356/2023-2 od 6. prosinca 2023. zauzeo je pravno shvaćanje da trošak koji nastane zbog postupanja u povodu obveznog prethodnog zahtjeva iz članka 186.a ZPP-a predstavlja izdatak učinjen u povodu postupka i potreban trošak u smislu članka 155. stavka 1. ZPP-a, pa Republici Hrvatskoj pripada i trošak sastava odgovora na takav zahtjev ako je u postupku uspjela.

30.3. Sud je tuženici priznao i trošak sastava odgovora na tužbu, podneska od 26. veljače 2026. te zastupanja na ročištima 27. siječnja, 14. travnja, 9. lipnja i 10. rujna 2026., jer su se tim radnjama iznosili i branili odlučni činjenični i pravni navodi, postupalo po nalogu suda, raspravljalo o glavnoj stvari i provodili dokazi. Za svaku od navedenih sedam radnji tuženica je zatražila iznos od 15.438,00 EUR, što ukupno iznosi 108.066,00 EUR.

30.4. Tuženici nije priznat zatraženi trošak podneska od 20. siječnja 2026. u iznosu od 15.438,00 EUR. Iz zapisnika s pripremnog ročišta od 27. siječnja 2026. proizlazi da je tuženica taj podnesak povukla prije nego što je dostavljen tužitelju i predložila da mu se ne dostavlja. Budući da povučeni podnesak nije postao podloga za raspravljanje niti je pridonio rješavanju spora, sud ga ne smatra potrebnim troškom u smislu članka 155. ZPP-a.

31. Na dosuđeni iznos parničnog troška tuženici pripadaju zakonske zatezne kamate od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate, sukladno članku 151. stavku 3. ZPP-a i članku 29. stavku 2. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23 i 69/26), po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, primjenjujući za prvo polugodište referentnu stopu koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentnu stopu koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, o čemu je odlučeno u točki II. izreke presude.

U Pazinu 12. listopada 2026.

Sudac

Damir Rabar

Dokument je elektronički potpisan:

DAMIR RABAR

Vrijeme potpisivanja:

12-10-2026

12:14:06

DN:

C=HR

O=TRGOVAČKI SUD U PAZINU

2.5.4.97=#130D48523436353433373332373135

L=PAZIN

S=RABAR

G=DAMIR

CN=DAMIR RABAR

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv presude dopuštena je žalba Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog suda u roku od petnaest dana računajući od održavanja ročišta za objavu presude, ako je stranka bila uredno obaviještena o održavanju ročišta za objavu, odnosno od primitka prijepisa presude, ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude.

DNA:

- tužitelj pp

- tuženica po ŽDO Pula

Broj zapisa: **9-3088e-7a440**

Kontrolni broj: **07fb5-4d261-b2464**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=DAMIR RABAR, L=PAZIN, O=TRGOVAČKI SUD U PAZINU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Pazinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.